

DZIENNIK URZĘDOWY

POWIATU PŁOCKIEGO.

WYCHODZI RAZ NA TYDZIEŃ WE CZWARTKI.

Wysyła się bezpłatnie wszystkim Władzom Państwowym w Powiecie, Magistrowi Urzędowi gminnym, sołtysom, parafialnym; osoby prywatne mogą wyciągać egzemplarze pojedyncze po cenie 50 f.

OGŁOSZENIA PRYWATNE:
po cenie za wiersz drobnego pisma (petit) 1 Mk.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA
w Urzędzie powiatowym
w Płocku, plac Florjański.

Prenumerata na „Dziennik Urzędowy”
Rocznie Mk. 24, półrocznie Mk. 12,
kwartalnie Mk. 6, przyjmują następujące księgarnie w Płocku:
St. Betleja, Tumską 6.
E. Trautmana, Kolegijską 4.
„Ziemi Mazowieckiej”, Kolegijską 8.
Stępczyńskiej i Murawskiej, Grodzka 1.
„B-cia Detrychowice”, Kościuszki 4.
Tamże się odbywa sprzedaż pojedynczych Nn po 50 fen.

Treść.

307. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie urzędowania sądów dla nieletnich. Przepisy wykonawcze, dotyczące urzędowania sądów dla nieletnich, oraz tryb rozpoznawania spraw w tych sądach. 308. Ustawa z dnia 18 lipca 1919 roku o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny. 309. Wykaz chorób zaraźliwych zwierzęcych w okręgu Płockim za czas od 15 lipca do 1 sierpnia 1919 r. 310. Obwieszczenie Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Płocku. Część nieurzędowa. Ogłoszenia.

307.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie urzędowania sądów dla nieletnich.

Przepisy wykonawcze, dotyczące urzędowania sądów dla nieletnich, oraz tryb rozpoznawania spraw w tych sądach.

Na mocy artykułu 4-go Dekretu Naczelnika Państwa z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie utworzenia sądów dla nieletnich, zarządzam, co następuje:

I.

W miastach Warszawie, Łodzi i Lublinie utworzone zostają dnia 1 września 1919 r. sądy dla nieletnich. Sądy te rozpatrywać mają wszelkie sprawy karne, wchodzące w granice kompetencji sądów pokoju pomienionych miast, o ile są skierowane:

- przeciwko nieletnim do lat 17 włącznie,
- przeciwko osobom starszym, obwinionym o czyny występne względem nieletnich do lat 17 włącznie, wymienione w art. 283, 315 p. 4, 365, 366,

420, 421, 422, 423, 524 ust. 1, 525, 528 (o ile dotyczy prostytucji nieletnich), 529 Kodeksu Karnego.

Wszystkie wyżej wymienione sprawy, o ile zostaną wszczęte od dnia 1 września 1919 r. włącznie w obrębie miast Warszawy, Łodzi i Lublina, winny być kierowane wyłącznie do właściwych sądów dla nieletnich wspomnianych miast.

II.

Przy postępowaniu karnem przeciwko nieletnim winien sędzia pamiętać stale o stronie wychowawczej i dążyć do tego, by nieletniego skierować na drogę poprawy, a usuwać go od wpływów, któreby go mogły spowodować do nowych czynów karygodnych. W tym celu należy bacznie przestrzegać wszystkie obowiązujące przepisy, dotyczące nieletnich. Urządzenie zewnętrzne sądu, sposób prowadzenia spraw, powinny wykluczać surową oficjalność i ostentację sądów dla pełnoletnich. Sędzia winien postępować z nieletnim, mając ciągle i zawsze na względzie—pozyskanie w przyszłości w nieletnim pożytecznej jednostki społecznej oraz jego rozwój i wiek.

III.

Do sądów dla nieletnich powoła sędzia, w myśl przepisów art. 41 K. K., jako opiekunów sądowych—osoby obojga płci, szczególnie kwalifikujące się do kierowania i nadzoru nad nieletnimi (art. 2 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.).

Opiekunowie sądowi będą podlegali dyrektywie sędziego według wydanej instrukcji, jako jego pomocnicy w zbieraniu informacji o nieletnich, zajmą się w wypadkach przez sędziego wskazanych opieką nad nieletnim, nie pozostającym pod dozorem rodzicielskim, lub gdy dozór rodzicielski wymaga jeszcze dodatkowej kontroli odpowiedzialnej, oraz będą mieli nadzór nad nieletnimi, skazanymi na karę, a korzystającymi z prawa zawieszenia kary (art. 19 i nast. przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego).

Opiekunowie będą pobierali wynagrodzenie stałe z funduszków dyspozycyjnych sądów (art. 2 Dekretu z dnia 7 lutego 1919).

IV.

Sprawę oskarżenia nieletniego od lat 10—17 włącznie o spełnienie czynów karygodnych łącznie

z dorosłymi wyłącza się jako odrębną i rozpoznaje osobno od spraw uczestników dorosłych, jeżeli to jest możliwe ze względu na okoliczności sprawy (art. 207¹ U. P. K.). Sprawy starszych należy — o ile możliwości — oddać naprzód pod rozpatrzenie właściwego sądu, który po jej rozważeniu akta odeśle do sądu dla nieletnich. W zbiegu sprawy nieletnich ze sprawą starszych rozstrzyga sąd dla nieletnich

V.

Przy postępowaniu w sprawach nieletnich przebiegów sędzia winien kierować się następującymi zasadami:

a) oprócz powodów do wszczęcia spraw w sądach pokoju, przewidziany w art. 42 U. P. K., sąd dla nieletnich winien przystąpić do rozpatrzenia sprawy: 1) gdy do sądu stawia się rodzic ze skargą na karygodne czyny lub złe prowadzenie się nieletniego ich dziecka; 2) gdy do sądu stawia się nieletni, prosząc o opiekę i pomoc;

b) po odebraniu zawiadomienia, skargi lub podania, sędzia zbiera wiadomości co do osoby nieletniego, otoczenia jego, stanu umysłowego i moralnego oraz wpływów i warunków ekonomicznych, w jakich nieletni żyje. Wiadomości te sędzia zbiera albo przez opiekuna sądowego, albo bezpośrednio, według swego uznania, u osób, u których nieletni się znajduje, uczy lub jest zatrudniony, względnie od innych osób bliskich nieletniemu;

c) aresztu prewencyjnego dla nieletnich należy wedle możliwości unikać, a w razie konieczności zastosować go według art. 77¹ i 416¹ U. P. K. Zalecanem jest również urządzenie przy sądach izb zatrzymania (art. 3 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r.), w których nieletni, przyprowadzony do sądu, a nie mogący pozostawać na wolnej stopie, zostanie zatrzymany aż do osądzenia pod dozorem opiekuna sądowego lub osoby przez sędziego wyznaczonej;

d) sędzia winien we wszystkich wypadkach niezupełnie wyjaśnionych, stosując na zasadzie art. 118 U. P. K. analogicznie przepisy 356¹, 356⁴ i 356⁵ U. P. K. oraz korzystając z przepisu art. 90¹ U. P. K., zawezwać przed terminem do rozprawy głównej nieletniego wraz z rodzicami, opiekunem lub osobami, mającymi dozór nad nieletnim, celem wysłuchania ich wyjaśnień przy drzwiach zamkniętych. Sędzia może powoływać do uczestniczenia przy tych badaniach opiekuna sądowego;

e) jeżeli z dochodzenia wyniknie, że nieletni popełnił czyn występny bez zrozumienia przestępczości spełnionego czynu, sąd sprawę umarza, udzieliwszy uprzednio rodzicom lub opiekunom, błędzącym brakiem nadzoru, albo wywierającym zły wpływ na nieletniego — odpowiedniego pouczenia (art. 52¹, 52², 356³ U. P. K.);

f) jeżeli w toku badania powstaną wątpliwości co do normalności fizycznej lub umysłowej nieletniego, sędzia wzywa lekarza lub pedagogów jako biegłych celem zbadania nieletniego i dla obserwacji może zlecić pomieścić go czasowo w zakładzie leczniczym lub wychowawczym (356¹, 356⁶ U. P. K.);

g) skoro badanie wskaże, że nieletni jest fizycznie lub moralnie zaniedbany, dręczony przez rodziców czy też opiekuna, lub działał pod ich złym wpływem, albo pozbawiony zupełnie ich dozoru, sędzia winien, w myśl art. 420 K. K., wytoczyć sprawę rodzicom, względnie opiekunowi, celem ukarania ich lub odebrania im władzy nad nieletnim, albo oddać sprawę właściwemu prokuratorowi, celem wytoczenia akcji o odebranie władzy rodzicielskiej według art. 339, 340, 416 Kodeksu Cywilnego Królestwa Polskiego.

Nieletniego, pozbawionego opieki rodzicielskiej umieszcza sędzia przy innej rodzinie pod nadzorem opiekuna sądowego, albo w zakładzie wychowawczym państwowym albo prywatnym, uznanym za stosowny przez Ministerstwo Sprawiedliwości;

h) jeżeli sprawa została wszczęta z oskarżenia prywatnego, a okoliczności czynu nie były obciążające, sędzia winien, zawezwawszy obie strony wraz z rodzicami lub opiekunem nieletniego, wpływać na nich, celem pogodzenia się stron przed rozprawami, i udzielić — w razie cofnięcia oskarżenia, w myśl art. 16 p. 3 U. P. K. — nieletniemu winowajcy, względnie jego rodzicom lub opiekunowi pouczenia, zwracając uwagę na skutki powtórnego przekroczenia prawa.

VI.

Rozprawa główna w sprawach przeciw nieletnim winna się zawsze odbywać przy drzwiach zamkniętych (art. 89² U. P. K.).

VII.

Na pierwszy termin do rozprawy głównej należałoby — o ile nie było poprzednio wstępnego dochodzenia, w myśl niniejszego rozporządzenia, nie wzywać świadków, lecz tylko strony wraz z osobą nadzór mającą nad nieletnim. Sędzia przesłuchuje te osoby i dopiero, gdy nieletni oskarżony nie przyznaje się do winy, a sędzia nabierze przekonania, że nieletni działał ze zrozumieniem karygodności czynu inkryminowanego mu, odracza termin i wzywa na nowo wyznaczony termin w trybie zwyczajnym strony, świadków i biegłych.

VIII.

Zwraca się uwagę na przepisy art. 19 i 20 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego (Dziennik Urzędowy № 1 str. 28 i zaleca stosowanie w najszerszej mierze prawa zawieszenia wykonania kary na czasokres oznaczony, by dać skazanemu nieletniemu możliwość zasłużenia na odpuszczenie kary przez dobre sprawowanie się i dążenie do poprawy. W czasie zawieszenia kary nieletni winni być pod nadzorem opiekuna sądowego.

Miedzy karami, wyliczonemi w art. 55 i 56 Kodeksu Karnego, przewidziane jest umieszczenie nieletniego w zakładach wychowawczo-poprawczych. Należy z tej kary korzystać, o ile oddanie nieletniego pod nadzór odpowiedzialny nie jest możliwym. Sędzia może umieszczać nieletniego nie tylko w zakładzie wychowawczo-poprawczym państwowym, ale i w zakładzie lub instytucji prywatnej, uznanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości za odpowiednią.

W razie pozbawienia osoby, wymienionej w art. 420 Kodeksu Karnego, władzy nad nieletnim, może sędzia oddać nieletniego pod opiekę innej rodziny, zasługującej na zupełne zaufanie, w warunkach dla nieletniego odpowiednich, stawiając go jednocześnie pod nadzór opiekuna sądowego.

IX.

O sprawach nieletnich pracowników fabrycznych sędzia zawiadamia właściwy inspektorat pracy.

X.

W więzieniach winny być urządzone osobne oddziały dla nieletnich, aby nie mieli oni żadnej styczności ze starszymi przestępcami i byli w tych oddziałach zajęci nauką i pracą.

O urządzeniu więzień dla nieletnich wydane zostaną osobne przepisy.

XI.

W miejscowościach, gdzie niema sądów dla nieletnich, sądy pokoju winny ściśle się kierować powyższymi zasadami, pilnie przestrzegając, aby sprawy nieletnich były sądzone w specjalnie ku temu wyznaczone dni i godziny i przy drzwiach zamkniętych.

XII.

Przy sadzeniu spraw, dotyczących nieletnich w instancjach apelacyjnych, sądy winny w miarę możliwości stosować się do niniejszych przepisów.

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Supiński.*

Warszawa, dnia 26 lipca 1919 r.

308.

U S T A W A

z dnia 18 lipca 1919 roku

o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Art. 1.

Nie przesądzając sprawy odszkodowania wojennego, jakie po ratyfikacji traktatów pokojowych określi osobna ustawa, Rzeczpospolita Polska w celu przyspieszenia odbudowy i uruchomienia zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny gospodarstw, przychodzi poszkodowanemu z pomocą finansową na niżej wyłuszczonych zasadach.

Art. 2.

Prawo korzystania z pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie przysługuje znajdującym się na terenie Państwa gospodarstwom polskim bezwzględnie, a obcokrajowym o tyle, o ile to będzie przewidziane osobną z danem państwem umową. Za gospodarstwa polskie uważa się te, które w czasie poniesienia strat znajdowały się na terenie, należącym obecnie do Państwa Polskiego i których właściciele lub większość współwłaścicieli posiadają prawo obywatelstwa polskiego.

Art. 3.

Pomoc państwowa będzie udzielana poszkodowanemu skutkiem bezpośrednich rzeczowych strat, przez wojnę wyrządzonych, tylko na faktyczną odbudowę i stopniowo w miarę postępu jej lub też na spłatę długu, zaciągniętego na odbudowę już dokonaną.

Rząd jest upoważniony do udzielania pomocy na odbudowę powołanym do wojska i ewakuowanym, których budynki spaliły się wskutek innych wypadków podczas ich nieobecności.

Art. 4.

Pomoc państwowa, niniejszą ustawą przewidziana, dotyczy: a) domów mieszkalnych, budynków gospodarskich, szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej, b) wszelkich zakładów i gospodarstw rolnych, przemysłowych i handlowych z niezbędnymi dla ich uruchomienia urządzeniami, c) udzielenia surowców, materiałów i towarów, niezbędnych dla uruchomienia zakładów przemysłowych i handlowych, a w rolnictwie inwentarza martwego i żywego oraz niezbędnych do prowadzenia gospodarstwa ilości zboża, d) mebli, sprzętów domowych, odzieży i bielizny.

Przytem pomoc ta w pierwszym rzędzie będzie udzielana gospodarstwom drobnym, warsztatom pracy rzemieślniczej, tudzież na odbudowę szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej.

Art. 5.

Z pomocy państwowej, niniejszą ustawą przewidzianej, przy jej udzielaniu będzie potrącanie wszystko to, co dane gospodarstwo już przedtem otrzymało w naturze lub gotówce ze źródeł Państwa Polskiego, względnie państwa zaborczego, jak również ze źródeł samorządowych lub społecznych. W równej mierze pomoc udzielana w myśl niniejszej ustawy będzie potrącana z odszkodowania wojennego, jakie wypływać będzie mogło z osobnej ustawy, wydanej po zawarciu traktatów pokojowych (art. 1).

Art. 6.

Poszkodowany, który po otrzymaniu pomocy państwowej zwrócił się do urzędów publicznych o zasiłek na odbudowę w naturze, winien za ten zasiłek zapłacić z sum, udzielonych mu tytułem pomocy państwowej.

Art. 7.

Pomoc państwowa na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, po ustaleniu jej wysokości przez odnośne komisje (art. 12), udzielana będzie częściowo w formie bezzwrotnej zapomogi pieniężnej, częścią w formie pożyczki tym poszkodowanym, którzy bez pomocy państwa nie są w stanie odbudować się lub nabyć przedmiotów, przewidzianych w art. 4 pod punktem b, c i d.

Art. 8.

Bezzwrotna zapomoga pieniężna (art. 7) wogóle nie może przekraczać sumy dwudziestu tysięcy marek, a w granicach tej sumy z tytułu strat w ruchomościach domowych (art. 4 d) dwóch tysięcy marek. Ponadto poszkodowani mogą otrzymać resztę pomocy państwowej tylko tytułem pożyczki.

Art. 9.

Wysokość bezzwrotnej zapomogi w granicach art. 8 na odbudowę opierać się będzie na oszacowaniu zniszczonego mienia lub jego części w chwili zniszczenia z zamianą dawnej waluty na marki według kursu, jaki będzie w drodze ustawy ustalony przy uwzględnieniu spadku wartości waluty i podniesienia cen materiałów. Współczynnik spadku wartości waluty określi Ministerstwo Skarbu. Jeżeli suma zapomogi, tą drogą ustalona, będzie niższa od potrzebnej na faktyczną odbudowę, to zwyczajka może być zaspokojona tylko za pomocą udzielonej poszkodowanemu pożyczki.

Art. 10.

Pożyczka na odbudowę będzie bezprocentowa w ciągu pierwszych lat pięciu.

Art. 11.

Zapomoga bezzwrotna lub pożyczka na odbudowę nie mogą być zajęte na zaspokojenie jakichkolwiek pretensji prywatnych lub publicznych, przypadających od poszkodowanego, nie wyłączając hipotecznych.

Art. 12.

Wysokość bezzwrotnej zapomogi określi komisja, składająca się:

a) z naczelnika politycznej władzy powiatowej lub jego zastępcy, jako przewodniczącego,

b) z przedstawiciela Ministerstwa, w którego zakres wchodzi odbudowa,

c) z przedstawiciela Ministerstwa Skarbu,

d) z dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego lub rady powiatowej,

e) z przedstawiciela Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

W miastach: Warszawie, Łodzi, Lwowie, Krakowie i Lublinie wchodzi w skład komisji zamiast osób, wymienionych w punkcie a i d, prezydent miasta lub jego zastępca i dwóch przedstawicieli rady miejskiej.

Prowadzącym odbudowę zniszczonych gospodarstw może być przyznana zaliczka przed dokonaniem oszacowania szkód na podstawie zgłoszonej deklaracji strat w Komisji szacunkowej.

Art. 13.

Celem realizacji pożyczek na odbudowę, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym utworzy specjalny Zakład Kredytowy, którego zakres działalności określi statut, zatwierdzony w drodze ustawodawczej.

Statut ten zawierać będzie postanowienia szczegółowe co do wysokości, sposobu udzielania i warunków zabezpieczenia pożyczek na odbudowę.

Art. 14.

Użycie zapomogi lub pożyczki na cel inny, niezgodny z jej przeznaczeniem, jak również niewykonanie odbudowy w określonym terminie bez dostatecznych powodów zwłoki pociąga za sobą obowiązki natychmiastowego zwrotu tak zapomogi, jak i pożyczki, oraz karane będzie w drodze zwykłego orzecznictwa sądowego aresztem do 1-go roku oraz grzywną do dwustu tysięcy marek.

Art. 15.

Podania i pisma, wnoszone w sprawie pomocy państwowej na odbudowę, wolne są od stempla i opłat skarbowych.

Art. 16.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w Dzienniku Praw Państwa.

Art. 17.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministerstwu: Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu i Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym.

Marszałek Sejmu:

(—) *Trąpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) w z. *S. Wojciechowski.*

Minister Skarbu:

(—) *Karpiński.*

Minister Robót Publicznych:

(—) *Pruchnik.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Hącia.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

(Dz. Praw P. P. z dnia 5 sierpnia 1919 r. Nr. 63).

309.

Wykaz chorób zaraźliwych zwierzęcych w okręgu Płockim za czas od 15 lipca do 1 sierpnia 1919 roku.

Zaraza płucna. Powiaty: Lipnowski 4 zagrody, Płocki 1, Rypiński 1 zagroda.

Zaraza dziczyzny. Powiat Lipnowski 2 zagrody.

Nosaczna. Powiaty: Ciechanowski 1 zagroda, Lipnowski 1, Mławski 1, Przasnyski 2 zagrody.

Podejrzenie o nosaciznę. Powiaty: Przasnyski 1 zagroda, Rypiński 6, Sierpski 2 zagrody.

Zotzy. Powiaty: Ciechanowski 3 zagrody, Rypiński 2 zagrody.

Influenza. Powiat Płocki 1 zagroda.

Świerzba u koni. Powiaty: Ciechanowski 9 zagród, Lipnowski 9, Mławski 6, Płocki 16, Płoński 4, Przasnyski 20, Rypiński 17, Sierpski 65 zagród.

Świerzba u bydła. Powiat Rypiński 1 zagroda.

Czerwonka trzody. Powiaty: Ciechanowski 6 zagród, Mławski 3, Płocki 3, Rypiński 3 zagrody.

Gruźlica bydła. Powiat Rypiński 1 zagroda.

Starszy Inspektor Weterynaryjny

Okręgu Płockiego *Z. Zaniewski.*

310.

OBWIESZCZENIE.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Płocku obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Annie Zielińskiej, wierzycielce sumy 4013 rubli 88 kop. zabezpieczonej na hipotecę dóbr Kosewko lit. A., osada młynarska, powiatu Płońskiego, w dziale III, pod Nr. 1.

2) Franciszku - Emilu Meju, wierzycielu sumy 2000 rubli i ewikcji 200 rubli, zabezpieczonych na hipotecę dóbr Biskupice, osada młynarska, powiatu Płockiego, w dziale IV pod №№ 15 i 16.

3) Moszku - Lajbie Hasplu, wierzycielu kaucji 60000 marek zapisanej na hipotecę dóbr Niedźwiedź i Władysławowo, powiatu Lipnowskiego, w dziale IV pod № 12.

Termin zamknięcia tych postępowań spadkowych wyznacza się na 12 marca 1920 roku, w tymże Wydziale Hipotecznym w Płocku.

Pisarz Hipoteczny *Z. Wysocki.*

CZEŚĆ NIEURZĘDOWA.

OGŁOSZENIA.

Konstanty Szymkowiak, zamieszkały w Borowiczkach, gm. Bielino, zgubił paszport w końcu marca, lub na początku kwietnia r. b. Paszport wydany był w Płocku przez b. władze okupacyjne niemieckie.

Bajla Sochaczewer zgubiła paszport, wydany na jej imię w Płocku przez b. władze okupacyjne niemieckie.